

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17978/2023
31.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Весне Станковић, Радославе Мађарови и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Иванка Драговић адвокат из ..., против тужене „ОТР Банка Србија“ ад Нови Сад, чији је пуномоћник Никола Недељковић адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 599/23 од 21.02.2023. године, у седници одржаној дана 31.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 599/23 од 21.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 599/23 од 21.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 599/23 од 21.02.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П 22375/21 од 19.10.2022. године којом је утврђена ништавост одредбе члана 2.1. уговора о готовинском кредиту бр. ... од 20.08.2010. године (став први изреке), обавезана тужена да на име стицања без основа исплати тужиљи износ од 1.800,00 динара са законском затезном каматом од 24.08.2010. године до исплате (став други изреке) и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 33.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужене у овом спору није потребно одлучивати ради уједначавања судске праксе, нити новог тумачења права.

Према правном ставу о дозвољености уговарања трошкова кредита, који је Врховни касациони суд усвојио 22.05.2018. године у вршењу надлежности тог суда

предвиђене чланом 31. раније важећег Закона о уређењу судова, банка има право на наплату накнада и трошкова кредита исказаних у номиналном износу или у проценту од износа одобреног кредита, под условом да је исте на јасан и несумњив начин приказала у понуди и исказала кроз обрачун ефективне каматне стопе.

У конкретном случају, тужена није доказала да је тужиљи уручила образац основни подаци о кредиту, који се у смислу тачке 13. Одлуке о начину и поступку спровођења општих услова пословања које банка примењује у односу с клијентима физичким лицима („Службени гласник Републике Србије“ број 74/09) важеће у време закључења уговора о кредиту сматра понудом банке. Образац преглед битних елемената уговора о кредиту од 23.08.201. године, који је тужена доставила током поступка, не сматра се понудом а сачињен је и уручен тужиљи након закључења уговора о кредиту.

Следствено изложеном, одлука о тужбеном захтеву у овом спору не одступа од означеног правног става највишег суда, а ни од правноснажних пресуда донетих у истим чињенично-правним споровима у којима тужена није доказала да је пре закључења уговора уручила тужиоцу - кориснику кредита писану понуду са јасно и несумњиво исказаним накнадама и трошковима кредита који падају на његов терет.

С обзиром да у овом спору нема правних питања од општег интереса или интересу равноправности грађана, то је на основу члана 404. ЗПП одлучено као у првом ставу изреке.

Према одредби члана 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда у поступку у спору мале вредности ревизија није дозвољена, због чега је на основу члана 413. тог закона одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић